

Curierul **ADVENTIST**

ORGAN AL CULTULUI CRĂȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLI
MARTIE - APRILIE

1963

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 3-4 MARTIE - APRILIE 1983

ORGAN AL CULYULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni o dată sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. Ghenadje Petrescu nr. 116

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Munții Bucegi
văzuți de la peștera
Ialomicioara!

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- ... Iată Omul
- ... 8 Martie
- ... Îndărătnicie
- ... Golgota
- ... Slava Golgotei
- ... De ici, de colo
- ... Pavel și Timotei
- ... Primăvara (versuri)
- ... Isus Hristos
- ... Primăvara (versuri)

Tată

Omul!

Numele și figura lui Pilat, ocupă un loc proeminent și — Solitar — în crezurile creștinismului. Acei care compătimesc în momentele aducerilor aminte pe acest om, trebuie, pentru satisfacerea dreptății, să-și reamintească și de scurta sa istorie și în mod deosebit să-și amintească și faptul de neuitat că Mintuitorul, Fiul lui Dumnezeu, care pentru iubirea ce a purtat-o neamului omenesc a devenit și Fiul Omului, a fost crucificat — după expresia unui creștin — „ÎN TIMPUL LUI PILAT DIN PONT!”

Procuratorii romani anteriori ai Iudeii — care erau supuși guvernatorului Siriei, Luca 2, 2. — au fost, în mod evident, oameni mai prudenți, dar Pilat a avut necazuri chiar de la începutul slujbei lui de procurator al Iudeii (anul 26 d.Hr.), cu puțin înaintea apariției lui Ioan Botezătorul și înaintea lucrării publice a Domnului Hristos. El ofensase deja în vre-o patru sau cinci ocaziuni amorul cel sensibil al iudeilor și manifesta o dispoziție fatală, aceia de a lua atitudini crude și încăpăținate de la care dădea înapoi când izbucnea criză. În consecință, mai marii iudeilor pătrunzători, șantajară pe conducătorul lor șovăitor și lacom de... aur și mărire, amenințându-l nu arare ori că va raporta Cezarului... indiscrețiile lui.

„După ce L-au legat, L-au dus și L-au dat în mîna dregătorului Pilat din Pont.” (Mat. 27, 2). Desigur că ei au făcut lucrul acesta nu cu scopul de a prilejui lui Pilat ocaziunea de a asculta pe Hristos, ci... de a obține din partea acestuia confirmarea executării sentinței pe care abuziv și ilegal o luă Sinedriul Iudeu. Iar crucificarea — pedeapsa romană capitală pentru răzvrătire — era aceia asupra căreia ei căzură de acord, din motive de siguranță și... prudență.

Evangelistul Matei, în evanghelia sa, încadrează aici sinuciderea lui Iuda și — „...scrupulozitatea... fără de scrupule”... — a preoților cei mai de seamă care... au refuzat banii aruncați de Iuda în Templu — cei treizeci de arginți — „prețul singelui”, dar i-au dat pentru cumpărarea unui ogor, în vederea amenajării unui cimitir pentru străini, căci Iudeii nu permiteau ca aceștia să fie îngropați la un loc cu iudeii. Din punct de vedere procedural, banii aceștia trebuiau înapoiți donatorului, care urma să fie sfătuit a-i folosi pentru binele obștesc. („Omul acesta a dobîndit un ogor cu plata nelegiurii lui... Fapte, 1, 18; „Preoții cei mai de seamă au strîns arginții și au zis: 'Nu este îngăduit să-i punem în visteria Templului, fiindcă sînt preț de sînge.' Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia 'Țarina olarului' ca un loc pentru îngroparea străinilor.” Mat. 27, 6.7.)

(Continuare în pagina 3-a)

8 Martie

CEA DINTÎI SĂRBĂTOARE A PRIMĂVERII !

In fiecare an, pe toate meridianele pământului, la 8 Martie se sărbătorește Ziua internațională a femeii. Înscrisă în istorie ca zi de solidaritate și de luptă pentru emanciparea femeii, pentru drepturi, pentru libertate și demnitate, pentru pace, ziua de 8 Martie este sărbătoarea femeilor de pretutindeni, este sărbătoarea menită să cinstească așa cum se cuvine femeia-mamă, femeia-soție, femeia-cetățean, femeia-tovarășă de muncă și de luptă.

Într-un trecut nu prea îndepărtat, pe toate meridianele pământului, femeia a fost supusă unui tratament discriminator și umilitor. Prejudecățile, umilința, exploatarea și mizeria însoțeau pretutindeni viața celor mai multe femei, din tinerețe până la vârsta timpelor cărunte. Nu arareori femeile truditorilor pământului, nașteau, lăsînd din mîini sapa ori secera, sub arșița soarelui, pe ogoarele sărace. Într-un cuvînt, în trecutul nu

prea îndepărtat, pentru majoritatea femeilor, cele 365 de zile ale anului erau zile de suferință și de obidă.

În ultimele decenii ale secolului nostru, ideile atotbiruitoare ale libertății și demnității omului, au determinat, pe toate meridianele pământului, o schimbare înspre bine în situația femeii. În ceea ce privește țările lagărului socialist, în cuprinsul acestora femeile au fost eliberate pentru totdeauna de asuprirea și umilința din trecut, devenind întrutotul egale în drepturi cu bărbații. Colaboratoare demne și capabile la făurirea a tot ce este nou și luminos, în țara noastră femeile au asaltat, în anii puterii populare, aproape toate domeniile de activitate. Este greu de amintit vreun domeniu de activitate, vreo acțiune mai importantă de interes obștesc în care să nu întilnești, la tot pasul, munca plină de inițiativă, spiritul creator, entuziasmul și perseverența femeilor.

Din rîndul femeilor de la orașe și sate s-au ridicat peste 39.000 de deputate. Multe mii de femei îndeplinesc funcții de răspundere în întreprinderi, instituții și gospodării colective, în organizații de stat și obștești. În țara noastră, sînt aproape 15.000 de inginere și tehniciene, 7.000 de medici, 90.000 de femei care lucrează în domeniul învățămîntului, 21.000 de femei în consiliile de conducere ale gospodăriilor colective. În facultăți, astăzi învață de cîteva ori mai multe studente decît în trecut.

„Ceea ce pentru femeile din zeci și zeci de țări capitaliste continuă să fie și astăzi năzuințe la care abia îndrăznesc să viseze, este la noi un bun pe deplin și pentru totdeauna cîștigat“.

Gospodinele din țara noastră — gospodine ce se numără cu sutele de mii — nu se arată preocupate astăzi numai de cei patru pereți ai casei, ci cu o rîvnă vrednică de imi-

tat participă din plin la munca obștească.

Tinere și vîrstnice, soții și mame, femeile din țara noastră joacă un rol important și în răspîndirea ideilor păcii și prieteniei între popoare. Dovădind zi de zi pricepere, entuziasm și capacitate creatoare la locul de muncă, ele sînt în același timp participante

active la lupta pentru apărarea bunului cel mai de preț al omenirii: pacea.

Statul nostru de democrație populară a apreciat întotdeauna la justa lui valoare aportul adus de femeie în construirea socialismului. Aproape 13.000 de femei au fost distinse cu ordine și medalii;

40 de femei sînt astăzi laurate ale Premiului de Stat.

La rîndul nostru, le asigurăm și noi de toată aprecierea noastră. Rîvna, entuziasmul, priceperea și capacitatea creatoare a mamelor, soțiilor și fiicelor noastre justifică în totul dreptul lor la prețuirea, stima și dragostea noastră.

REDACTIA

— Pe marele fluviu siberian Enisei, lîngă satul Sumiha, se construiește astăzi hidrocentrala de la Krasnoiarsk, care va fi cea mai mare din lume. Gigantul de la Krasnoiarsk va avea o putere de 6.000.000 Kw, adică o dată și jumătate mai mult decît cele două mari hidrocentrale din U.S.A. — Grand Coulee și Boulder Dam laolaltă. Hidrocentrala va produce anual 20 miliarde kilowați-ore, adică tot atît cît au produs în anul 1955 toate hidrocentralele din Uniunea Sovietică. Barajul hidrocentralei va avea dimensiuni gigantice și anume: înălțimea de 120 m, iar lungimea de 1 km. Marea care se va forma în spatele barajului va avea o capacitate de 77 miliarde m.c. apă și va fi de 2,5 ori mai mare decît cea de la Volgograd.

* * *

— Umbrela s-a introdus pentru prima oară în Europa cu 200 de ani în urmă, în Anglia. Dar nu este invenția englezilor. Cei care au întrebuițat pentru prima oară umbrela au fost chinezii, care au inventat-o cu 2000 de ani în urmă. Cînd s-a întrebuițat pentru prima oară umbrela în Anglia, cei care au făcut uz de ea au fost luați în ris și batjocoriți pe străzi și în localuri. Astăzi însă, umbrela este un accesoriu indispensabil al îmbrăcămîntei în Țara cețurilor și a ploilor.

S P I C U I R I
DE ICI-DE COLO

— Cu 120 de miliarde de dolari cît se cheltuiesc anual în întreaga lume pentru înarmare s-ar putea construi: 12.000.000 de locuințe, 60.000 de școli, 12.000 de spitale.

Dacă numai o mică parte a cheltuielilor militare, să zicem 10%, ar fi folosite pentru propășirea uriașelor regiuni slab dezvoltate din lume, atunci foametea, bolile și analfabetismul ar fi lichidate în 20 de ani.

Potrivit calculelor unor economiști americani, încetarea cursei înarmărilor și dezvoltarea industriei de pace ar da de muncă unui număr de 13.000.000 de muncitori americani.

S-a calculat că de la începutul primului război mondial omenirea a cheltuit în scopuri militare și a pierdut în urma distrugerilor de război nu mai puțin de 3 trilioane de dolari. Dacă aceste mijloace ar fi fost întrebuițate pentru dezvoltarea țărilor rămase în urmă din punct de vedere economic, populația Asiei, Africii și Americii Latine ar avea astăzi același nivel de trai ca cel al țărilor dezvoltate.

* * *

— În anii puterii populare, înființarea de biblioteci publice a luat un mare avînt la noi în țară. Astfel, în anul 1957 se găseau la dispoziția celor ce doreau să citească, 18.767 biblioteci publice, 14.147 de biblioteci școlare, 5.699 de biblioteci speciale de documentare, 41 de biblioteci universitare, precum și 7 biblioteci centrale.

Procuratorul roman a fost imediat convins de faptul că acuzarea de trădare adusă împotriva Domnului Isus, Luca 23,2, era în dezacord cu comportarea Acestuia. „El avusese deaface cu tot felul de criminali, dar niciodată pînă acum nu avusese înaintea lui un om care să poarte amprenta unei așa bunătați și noblețe.

El văzu un om cu o purtare calmă și plină de demnitate, a cărei înfățișare nu purta semnele unui criminal ci urmele cerului...

Cuvintele rostite de Pilat „nu găsesc nici o vină în acest om“, sînt o virtuală achitare pronunțată în acest caz („Pilat a zis preoților celor mai de seamă și noroadelor : — Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta“ — Luca 23,4). Aici, în acest punct al evenimentelor, Pilat putea să devină nu un infam al cărui nume să devină sinonim cu lașitatea și frica — ci... un om mare, UN CARACTER PUTERNIC. „Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în

(Urmare din cop. 2-a)

mîinile lui“ Mat. 27,18 ; Căci pricepuse că preoții cei mai de seamă din pizmă îl dăduse în mîinile lui. „Dar ce rău a făcut?“ le-a zis Pilat. Însă ei au început să strige și mai tare: „Răstignește-L!“.

Pilat a vrut să facă pe placul norodului și l-a slobozit pe Baraba ; iar pe Isus „după ce a pus să-L bată cu nuiiele, L-a dat să fie răstignit.“ Marc. 15, 10. 14-15.

Înaintea lui Irod : Evanghelistul Luca, în cap. 23 vers. 6,7, ne raportează încercarea lui Pilat de a rezolva dilema în care se afla, prezentînd pretextul că Domnul Isus trebuia să fie judecat de Irod Antipa (care era jumătate iudeu, jumătate samaritean), conducătorul Galileii și Pereii, întrucît Domnul Isus intra sub jurisdicția acestuia. Experiența cu Irod poate fi concretizată în felul următor :

1. Trecuse aproape un an de la uciderea lui Ioan Botezăto-

rul și Irod era încă cu inima tulburată : „Împăratul Irod a auzit vorbindu-se despre Isus, al cărui nume ajunsese vestit ; și el a zis : „Ioan Botezătorul a înviat din morți, și de aceea lucrează aceste puteri prin el“. (Marcu 6,14).

2. El era curios să-L vadă pe Domnul Isus („Dar Irod zicea : „Lui Ioan i-am tăiat capul ; cine este oare acesta, despre care aud astfel de lucruri?“ Și căuta să-L vadă“ (Luca 9,9). În scopul acesta el strînsese cu acea ocazie un grup de oameni suferinzi, pentru a căror vindecare el era hotărît să libereze pe Isus Hristos.

3. Dar, în fața tuturor argumentărilor lui Irod, Domnul Hristos nu răspunse nimic, pentru că Irod respinsese pe Dumnezeu atunci cînd s-a împotrivit soliei lui Ioan Botezătorul. Pentru el nu mai era nimic de spus, nimic de făcut și Mintuitorul A TĂCUT !

4. Irod era și el convins de nevinovăția Domnului Isus, totuși, bătîndu-și joc de El, îl îmbrăcă într-o veche haină re-

gească și-L trimise pe drumul întoarcerii... la Pilat.

Din nou Pilat încercă să-L libereze, după ce mai întâi vuse să-L biciuiască, dar omul pe care ei — mai marii preoților — au ales să-L libereze a fost Baraba — „Eu deci, după ce voi pune să-l bată, îi voi da drumul. La fiecare praznic al Paștelor, Pilat trebuia să le slobozească un întemnițat. Ei au strigat cu toții într-un glas: „La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Baraba.“ Luca 23,16-18.

O figură și un nume straniu — BAR-ABAS — Cu greu se poate admite că acesta era numele său adevărat. El în traducere înseamnă „Fiul Tatălui“. Despre el, pana inspirată ne spune că el pretindea a fi MESIA“.

În urma unui vis deosebit și plin de semnificație, soția lui Pilat (după tradiție — Claudia Procula — o sfință din șirul nesfârșit al sfinților Romano-catolici) a trimis lui Pilat o scrisoare, mai înainte ca acesta să trimită după Baraba. Scrisoarea aceasta a avut darul a adăuga teamă și confuzie la teama și confuzia lui Pilat, situație în care acesta s-a gândit la obiceiul de a elibera un întemnițat — și aceasta la alegerea iudeilor — cu ocazia marelui praznic iudaic. Dar omul acesta care dorea să elibereze astfel pe Isus, auzea acum într-un crescendo din ce în ce mai puternic strigătul sălbatic de a elibera pe Baraba și a crucifica pe Isus.

În Deuteronomul 21,6, ne este prezentat ritualul spălării mâinilor în public ca un semn al faptului că cel ce făcea lucrul acesta era nevinovat, în cazul unui omor al cărui făptuitor este necunoscut. De data aceasta procuratorul Pilat a recurs

la un astfel de gest, gândindu-se, că „poate să-și spele mâinile în nevinovăție“, dar permițând chiar în același timp ca un prizonier nevinovat să fie biciuit și apoi crucificat.

În Evanghelia lui Ioan cap. 19, versetele 4-7, găsim un amănunt ce scapă celorlalți evangheliști.

„Pilat a ieșit afară și a zis iudeilor: „Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nici o vină în El. Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură. IATĂ OMUL! le-a zis Pilat. Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și aprozii, au început să strige — Răstignește-L! Răstignește-L!“ „Luați-L voi și răstigniți-L“, le-a zis Pilat, „căci eu nu gădesc nici o vină în El.“ Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o lege, și după legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.“ Ioan 19, 4—7.

Pilat a prezentat pe Domnul Isus mulțimii cu cuvintele „IATĂ OMUL“ cu scop de a elibera pe prizonier, după ce a satisfăcut pe iudei, expunându-L pe Isus batjocorii publice. Expresia „IATĂ OMUL“, este într-un puternic contrast cu ade-

vărul cel luminos exprimat de Ioan Botezătorul: „Iată MIE-LUL LUI DUMNEZEU“ (Ioan 1,29,36), sau chiar cu propriile cuvinte ale lui Pilat „IATĂ REGELE VOSTRU“.

Pilat comite apoi ultima și cea mai mare infamie: „Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească.“ Iudeii acuzară pe Domnul Isus de blasfemie, pentru care legea iudaică prevedea uciderea cu pietre (Lev. 24,16), dar în furia lor demonică ei au cerut Romanilor crucificarea. Strigătul lor monstruos — „singele lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri“, sună ca o rugăciune care va fi integral ascultată de Părintele veșnicilor.

„Noi avem o lege, și după legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că s-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu“ (Ioan 19,7). „Dar ei au strigat — Răstignește-L, răstignește-L.“ (Luca 23,21).

Cu aceste ultime cuvinte ale răutății iudaice în urechi, procuratorul Pilat nu mai avea nici curaj și nici conștiință ca să rămână ferm pe poziție.

„Pe când sta Pilat pe scaun la judecată, nevastă-sa a trimis

să-i spună: — Să nu ai nimic a face cu NEPRIHĂNITUL ACESTA; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui.“ Mat. 27,19. „De atunci Pilat căuta să-I dea drumul. Dar Iudeii strigau: „Dacă dai drumul omului acestuia nu ești PRIETEN CU CEZARUL . . .“ Ioan 19,12.

Gîndurile acestea se frămîntau în mintea lui — NEPRIHĂNITUL ACESTA . . . NU EȘTI PRIETEN CU CEZARUL — Bătălia cea mare se desfășura arzător în sufletul său. Închise ochii... văzu drumul ascensiunii sale și se pare că inima îl îndreptă spre alegerea cea bună, dar fu scos brusc și brutal din această reverie de strigătele ce începură să devină amenințări — NU EȘTI PRIETEN CU CEZARUL — CEZARUL... se cutremură. Echilibrul moral se frînse și legătura sufletului se prăbuși. O... nu... nu Cezarul... Palid și aproape împleticindu-se ieși împreună cu Isus în fața mulțimii infuriate — IATĂ OMUL...! El nu-și dădu seama că la drept vorbind el nu prezenta pe Domnul Isus pe care mai marii iudeilor și mulțimea îl cunoștea mai bine ca el! Că prin aceste semnificative cuvinte, el se prezentă pe sine celor prezenți și istoriei ca cel mai grăitor exemplu a ceea ce poate face omul atunci, cînd Fiul lui Dumnezeu în natura omenească a căzut în mîinile lui; spre deosebire de ceea ce a făcut divinitatea, atunci cînd prin păcat omul a căzut în mîinile ei. Divinitatea S-a jertfit, a dat. Păcătosul în schimb... a crucificat pe Fiul lui Dumnezeu — DA ÎN ADEVĂR — IATĂ — ACESTA ESTE . . . Omul!

EXEGET

ÎNDĂRĂTNICIA

In cărțile de educație, se vorbește mult despre unele părți negative ale caracterului, dar despre o parte urîtă pe care o au unii, de a nu ceda niciodată, de a rămîne pe poziția pe care s-au fixat, se vorbește prea puțin.

Am observat cu toții cît de greu, cît de enervant și cît de neplăcut este să mergi atît vara cît și iarna contra unui vînt puternic. Trebuie să duci o luptă în tot momentul ca să poți înainta, pas cu pas împotriva vîntului.

E cu neputință ca rafalele lui să nu te enerveze, atît din cauză că te constring să pierzi timp, cît și pentru faptul că nu te poți apăra de praful sau de zăpada, pe care o ridică și nici de frigul care-ți pătrunde oasele.

Cam aceeași impresie o fac unii, care contrazic — într-o discuție — numai și numai de dragul de a contrazice, de a rămîne cu îndărătnicie la ideile lor.

Îndărătnicia n-are nevoie de nici o definiție.

Se știe că ea este înclinarea de a fixa și de a persista cineva, într-o părere, sau într-o atitudine, fără ca să poată dovedi care este rațiunea acestei persistențe.

Psihologii spun că îndărătnicia ar fi o infirmitate sufletească. La prima vedere, s-ar părea că ceea ce este anormal la un astfel de om, ar fi inteligența; dar cu toate acestea, îndărătnicia se reduce în cele din urmă la voință. Îndărătnicul nu rămîne în părerile lui prin argumente, ci prin voință.

E greu de stabilit cine face parte din această categorie, dacă nu urmărim pe oameni în toate manifestările lor sociale și profesionale, căci, cel care este în adevăr îndărătnic, se va manifesta ca atare în toate împrejurările. El se agață de părerile lui, întocmai ca înecatul de salvatorul său; iar cînd i s-a năzărit o idee, nu-l scoți din ea pentru nimic în lume.

S-a spus mai sus, că îndărătnicia e mai mult o chestiune de voință. Atunci care-i răul?

E rău că ai voință? Nu! Dar este o deosebire fundamentală între una și alta!

Cel cu voința fermă este neclintit în părerile și hotărîrile lui, fiindcă ele sînt întemeiate pe argumente puternice; el îi poate dovedi rațional ceea ce susține.

Apostolul Petru spunea: „...căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit“. Fapte 4, 20.

Ceea ce ai văzut cu ochii tăi și ai auzit cu urechile tale, ceea ce ai făcut, ceea ce ai lucrat cu mîinile tale: toate

acestea pot fi susținute cu tărie fără a te face vinovat de îndărătnicie.

În versetul citat, apostolii puteau susține minunea săvârșită în numele lui Isus Hristos, deoarece ei aveau un argument puternic — și acest argument era lingă ei: ologul din naștere care era vindecat și slăvea pe Dumnezeu. Preoții s-ar fi încapăținat să nu recunoască acest fapt dacă n-ar fi fost dovada lingă ei.

Mulți devin îndărătnici din cauza amorului lor propriu, neînțeles nici de ei. Ei cred, că, dacă ar ceda, li s-ar știrbi prestigiul. Aceasta, e o încapăținare calculată. Ea se observă ades și între noi. Emite vreunul câte o idee și nu vrea cu nici un chip să renunțe la ea deși nu o poate susține cu nimic.

De prisos să mai spunem că acest fel de a fi e profund greșit; căci, este cu mult mai bine să ai mai mare merit, să-ți schimbi o părere greșită decât să persisti în ea. Ceea ce lipsește îndărătnicului este puterea discernământului din care cauză nu e în stare să facă o sinteză și să dea dovadă de obiectivitate.

Se știe că principiul de competență al oricărui om, trebuie să fie acela de a dovedi tot ce afirmă. Dar îndărătnicul afirmă fără să dovedească.

Aceste lucruri se pot întâmpla mai adeseori cu cei ce susțin că sînt credincioși. Unii, odată fixați pe anumite idei citate sau auzite, nu mai pot fi clintiți din ele. Aceasta, pentru că ei nu admit alt sistem decât acela în care s-au pomenit, care l-au gândit și practicat, dar fără a putea argumenta sau demonstra rațional cele susținute.

Ați auzit adesea expresia „încapăținat ca un catir“. Comparația nu e tocmai rea. Se întâmplă adesea, ca, fără absolut nici un motiv, catirul să nu mai vrea cu nici un chip să se urnească din loc. Am asistat adeseori la un astfel de caz ciudat. Poștalionul tras de doi catiri, trebuia să parcurgă pînă la gară un drum pavat cu piatră pînă la marginea orașului, iar de acolo fără pavaj. Ori, catirii veneau foarte frumos pînă la terminarea pavajului, dar cu nici un chip nu voiau să pășească pe pămînt. Uneori era nevoie să-i întoarcă de mai multe ori cîte 100—200 m și dindu-le bice în trap să depășească linia de despărțire și atunci mergeau tot așa de frumos.

Tot astfel se întâmplă și cu încapăținatul cînd i se năzarește ceva. Cu cît stăruiește mai mult de el, cu atît se îndirjește mai mult în ideile sale.

Astfel de oameni, în viața socială sînt vătămători lor și societății, deoarece prin dispozițiile absurde pe care le dau, produc pagube materiale și morale.

Să nu uităm, că, orice afirmație care nu se poate dovedi și este susținută cu vehemență, este socotită încapăținare.

Din punct de vedere afectiv, îndărătnicul nu este un om fericit; el are o infirmitate sufletească. Lui, contrazicerea îi produce mai multă suferință decât altuia fiindcă este lipsit de mlădierea sufletească ce se observă la omul normal, ale cărui convingeri și acțiuni se modelează după dreapta judecată și după cerințele împrejurărilor. De aceea, el suferă cu atît mai mult cu cît se crede — și un om superior. El nu se bucură nici de prea multe simpatii, ci e mai mult compătimit. Discuțiile cu el sînt evitate, deoarece se știe că din ele nu poate să iasă nici o lumină.

Apostolul Iacob sfătuiește pe cei ce se așează în această situație spunînd: „Înțelepciunea care vine de sus, este, întii curată, apoi pașnică, blindă, ușor de înduplecat“. Iacob 3, 17.

Din această categorie mai fac parte și cei cu spiritul dogmatic, adică, aceia care nu admit obiecție, contrazicere, la părerile lor, oricît de îndreptățită ar fi. Orizontul minții lor fiind mărginit, nu poate încăpea în el decât un foarte restrîns număr de idei și nu dintre cele mai sănătoase, mai juste.

Sînt unii, profani, complet nedocumentați, neștiutori, în multe ramuri, și în special în cele religioase, dar ei nu se

(Continuare în pag. 19-a)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“, Ioan 3, 16,

Cînd au ajuns la locul, numit „Căpățînă“, L-au răstignit acolo.

O mulțime nenumărată urma pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vestea osîndirii Lui se răspîndise prin tot Ierusalimul, și oameni de toate treptele și toate felurile curgeau la locul răstignirii.

Cînd Isus trecu de poarta curții lui Pilat, I se așeză pe umerii Lui răniți și sîngerînzii crucea care fusese pregătită pentru Baraba. Doi tovarăși ai lui Baraba urma să sufere moartea în același timp cu Isus, și li s-au pus și lor cruci în spinare. Povara Mîntuitorului era prea grea pentru El,

în starea aceea de slăbiciune și suferință. De la cina Paștilor pe care o luase cu ucenicii Săi, nici nu mîncase, nici nu băuse. Fusese în chinuri de moarte în grădina Ghetsemani cînd Se luptase cu puterile diavolești. Suferise durerea amară a trădării și văzuse cum ucenicii Lui Îl părăsesc și fug. Fusese dus la Ana, Caiafa și apoi la Pilat. De la Pilat fusese trimis la Irod, și apoi din nou trimis la Pilat. Din insultă în altă insultă, din batjocură în batjocură, de două ori bătut cu biciul, — toată noaptea aceea se petrecuseră lucruri care încercau pînă nu se mai putea un suflet omenesc. Hristos nu fusese înfrînt. Orice cuvînt pe

— P. SERSEA

care îl rostise avea de scop să preamărească pe Dumnezeu. În tot timpul acelei ticăloase batjocori de judecată El Se purtase cu tărie și demnitate. Cînd după ce fusese de a doua oară bătut I s-a pus crucea în spinare, natura omenească n-a mai putut să îndure. El căzu leșinat sub povară.

Mulțimea care urma pe Mîntuitorul văzu pașii Lui slăbiți și tremurători, dar nimeni nu dovedea nici un pic de milă. Rîdeau de El și-și băteau joc pentru că nu era în stare să ducă crucea grea. Din nou I se puse povara în spinare, și

din nou căzu leșinat la pământ. Ii era cu neputință să-și ducă povara mai departe. Nu știau pe cine să găsească pentru a duce acea povară umilitoare. Iudeii n-ar fi făcut lucrul acesta pentru ca nu cumva fiind mînjiți să nu poată lua parte la ținerea Paștilor. Nici chiar din gloata care îl urma, nimeni nu s-ar fi plecat să poarte crucea.

În timpul acesta, un străin, Simon Cireneul, venind de la țară, întâlnește mulțimea. Auzi batjocurile și înjurăturile gloatei; auzi repetându-se cuvintele disprețuitoare: Faceți loc pentru împăratul iudeilor. Se opri mirat de lucrurile acestea; și cînd dădu pe față mila lui, puseră mîna pe el și-i așezară crucea în spinare.

Simon auzise despre Isus. Fiii lui credeau în Mîntuitorul, dar el însuși nu era ucenic. Purtarea crucii la Golgota a fost o binecuvîntare pentru Simon, și mai tîrziu a fost mereu recunoscător pentru această întîmplare minunată. Ea l-a condus să aleagă singur crucea lui Hristos, și să rămîna todeauna voios sub povara ei.

Nu puține femei se aflau în mulțimea care urma pe cel osîndit la moartea Lui crudă. Atenția lor era îndreptată către Isus. Cîteva îl văzuse mai înainte. Unele aduseseră la El pe cei suferinzi și bolnavi ai lor. Unele chiar fuseseră însele vindecate de El. Se povestesc lucrurile întîmplate. Ele se miră de ura mulțimii față de Acela pentru care inimile lor sînt înduioșate și sfișiate. Și fără a mai ține seama de purtarea gloatei înfuriate, sau de cuvintele mînioase ale preoților și conducătorilor, femeile acestea își exprimă simpatia lor. Cînd Isus cade leșinat sub po-

vara crucii, ele izbucnesc în vaiete înduioșătoare.

Acesta a fost singurul lucru care a atras atenția lui Hristos. Cu toate că suferea îngrozitor, purtînd păcatele omenirii, El nu era nesimțitor la expresia durerii. Privi la femeile acestea cu multă duioșie. Ele nu credeau în El; știa că nu-L deplîng ca pe Cineva trimis de Dumnezeu, ci erau mișcate de o milă omenească. El n-a disprețuit simpatia lor, ci aceasta a trezit în inima Lui o mai adîncă simpatie pentru ele. „Făceți ale Ierusalimului“, a zis El, „nu plîngeți pentru Mine, ci plîngeți pentru voi și pentru fiii voștri“. Ridicînd privirea de la scena din fața Sa, Hristos privi la cele ce urma să aibă loc la distrugerea Ierusalimului. În acele împrejurări îngrozitoare, multe din acelea care acum plîngeau pentru El, urma să piară împreună cu copiii lor.

Ajungînd la locul execuției, osîndiții au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi tîlhari se zbăteau în mîinile celor care îi așezau pe cruce; dar Isus nu s-a împotrivit. Mama lui Isus, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmase pe Fiul ei la Golgota. Il văzuse cum leșină sub povara crucii, și dorise să pună mîna și să sprijine capul Lui rănit, și să spele fruntea aceea care pe vremuri adormise la pieptul ei. Dar nu i se îngăduise acest dureros privilegiu. Împreună cu ucenicii ea tot mai cultiva nădejdea că Isus își va dovedi puterea și Se va libera din mîna vrăjmașilor Lui. Dar din nou inima ei pierdea curajul cînd se gîndea la cuvintele prin care El prezisese tocmai întîmplările acestea. În timp ce tîlharii erau legați de cruce, ea privea cu respirația tăiată

și îngrozită. Va lăsa Acela care dăduse viață morților, să fie răstignit? Va îngădui Fiul lui Dumnezeu să fie omorât cu atîta cruzime? Oare va trebui ca ea să părăsească credința că Isus este Mesia? Să fie ea martoră la ocara și durerea Lui, fără măcar să aibă privilegiul de a-I sluji în durerea Lui? Văzu cum mîinile Lui se întind pe cruce; ciocanul și cuiele erau acolo, și cînd piroanele au fost înfipte în carnea moale, ucenicii loviți în inimă au dus la o parte de la scena aceea plină de cruzime

cea mai grozavă durere. Apoi Pilat a scris o însemnare în ebrește, grecește și latinește și a pus-o pe cruce, deasupra capului lui Isus. Acolo sta scris: „Isus Nazarineanul Împăratul Iudeilor“. Scrisul acesta a supărat pe Iudei. În curtea lui Pilat ei strigaseră: „Răstignește-L!“ „Nu avem alt împărat afară de Cezarul“. Ei mai declaraseră că oricine va recunoaște un alt împărat este trădător. Pilat a pus să se scrie tocmai cele exprimate de ei. Nu era altă vinovăție, decît că Isus era împăratul iu-

deilor. Inscricția era o adevărată recunoaștere a supunerii iudeilor față de puterea romană. Ea declară că oricine ar pretinde că este împărat al iudeilor, va fi judecat de ei că este vrednic de moarte. Preoții trecuseră de măsură. Pe cînd unelteau omorîrea lui Hristos, Caiafa declarase că este mai bine să moară un om pentru a fi salvat neamul întreg. Acum se descoperise fătarnicia lor.

Preoții văzură ce au făcut, și cerură lui Pilat să schimbe

„FIINDCĂ ATÎT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU LUMEA,
CĂ A DAT PE SINGURUL LUI FIU, PENTRU CA ORICINE
CREDE IN EL, SĂ NU PIARĂ, CI SĂ AIBĂ VIAȚA VEȘNICĂ“.

— IOAN 3,16 —

trupul leșinat al mamei lui Isus.

Mintuitorul nu scoase nici un murmur de plîngere. Fața Lui rămase tot așa de pașnică și senină, dar picături mari de sudoare se arătau pe fruntea Lui. Nu se găsea nici o mînă milostivă să șteargă roua morții de pe fața Lui, nici cuvinte de simpatie sau de credință neclintită care să-I îmbărbăteze inima de om. În timp ce ostașii săvîrșeau lucrarea lor îngrozitoare, Isus Se rugă pentru vrăjmașii Săi: „Tată, iartă-le căci nu știu ce fac“.

Indată ce Isus a fost răstignit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și înfundată în groapa pregătită dinainte. Aceasta a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere

inscripția. Ei spuseră: „Nu scrie, împăratul iudeilor; ci că El a zis: Eu sînt împăratul iudeilor“. Dar Pilat supărat pe sine pentru slăbiciunea sa de mai înainte, le răspunse rece: „Ce am scris, am scris“.

O putere mai înaltă decît Pilat sau decît Iudeii îndrumase așezarea acelei inscripții deasupra capului lui Isus. Potrivit planului lui Dumnezeu ea trebuia să trezească cugetarea și cercetarea Scripturilor.

La botez și la schimbarea la față se auzise glasul lui Dumnezeu care proclama pe Hristos ca Fiul al Său. Chiar și înainte de trădarea lui Hristos, Tatăl vorbise, mărturisind despre divinitatea Lui. Dar de astădată cerul tăcea. Nici o mărturie nu se auzea în fa-

voarea lui Hristos. Singur suferea răutățile și batjocura din partea celor răi.

Pentru Isus în agonie pe cruce veni o rază de mîngîiere. Aceasta a fost rugăciunea tilharului pocăit.

În îndelungatele ceasuri de agonie, la urechile lui Isus s-au ridicat numai cuvinte de batjocoră și insultă. Acum cînd atirna pe lemn, sunetul rîsetelor și glumelor pluteau încă în jurul Lui. Cu inima plină de dor ascultase să audă vreo exprimare de credință din partea ucenicilor Săi. Au zise numai cuvintele pline de jale: „Noi crezusem că El este Acela care va mîntui pe Israel“. Cit de plăcute erau deci pentru Mintuitorul aceste cuvinte care arătau credință și iubire din partea tilharului pe moarte. În timp ce conducătorii iudeilor îl tăgăduiau, și chiar ucenicii Lui se arătau îndoielnici față de dumnezeirea Lui, bietul tilhar, la pragul veșniciei, numește pe Isus Domn. Mulți erau gata să-I zică Domn cînd săvîrșeau minunile, și după ce a înviat din mormînt; dar nimeni altul afară de tilharul pocăit care a fost mîntuit în ceasul al unsprezecelea nu l-a recunoscut atunci cînd atirna gata să moară pe cruce.

Cei care stăteau împrejur au zărit cuvintele tilharului care numea Domn pe Isus. Tonul cu care vorbea omul pocăit a atras luarea lor aminte. Aceia care se certau la picioarele crucii pentru hainele lui Hristos, și care trăgeau sorți pentru tunica Lui se opriră să asculte. Cuvintele lor aspre amuțiră. Cu respirația întretăiată priviră la Hristos și așteptară răspunsul de pe buzele acelea muribunde.

Pe cînd rostea cuvintele de făgăduință, norul cel des care părea că înconjură crucea a fost străpuns de o lumină vie și strălucitoare. Tilharului pocăit i-a venit pace desăvîrșită și asigurarea că este primit de Dumnezeu. Hristos în umilînța Lui a fost preamărit. El care părea pentru toți că este un biruit, era Biruitor. Era recunoscut ca Purtător de păcate.

Cu încîntare priveau îngerii la iubirea nemărginită a lui Isus, care, suferind cel mai grozav chin în corp și în suflet, gîndea numai la alții, și încuraja sufletul pocăit să creadă.

Pe cînd ochii lui Isus se plimbau deasupra mulțimii din jurul Său, atenția îi fu oprită de o figură. La piciorul crucii stătea mama Sa, sprijinită de ucenicul Ioan. Ea nu putuse suferi să stea departe de Fiul ei; iar Ioan, știind că sfîrșitul era aproape, o adusese din nou la cruce. În clipele Sale de moarte, Hristos își aminti de mama Sa. Privind la fața ei pe care era zugrăvită durerea și apoi la Ioan, îi zise: „Femeie, iată fiul Tău“, și apoi către Ioan: „Iată mama ta“. Ioan înțelese cuvintele și primi însărcinarea. Îndată luă pe Maria la el acasă și din clipa aceea s-a îngrijit cu multă duioșie de ea. O, ce Mintuitor plin de milă și de iubire; stăpînit de chinuri trupești și de dureri sufletești, Se gîndise cu grijă la mama Sa. Nu avea bani cu care să îngrijească de nevoile ei; dar El era cuprins în inima lui Ioan, și i-a dat pe mama Sa ca pe o comoară de preț. În felul acesta i-a dat ceea ce-i trebuia mai mult: — iubirea duioasă a unuia care o iubea pentru că iubea pe Isus. Primind-o ca pe un deposedat sfînt, Ioan primea o ma-

re binecuvîntare. Ea îi amintea mereu de Învățătorul său iubit.

Exemplul desăvîrșit de iubire filială dat de Hristos strălucește cu putere neînfrîntă din negura vremurilor. Timp de aproape treizeci de ani, Isus ajutase prin munca de toate zilele la purtarea poverilor familiei. Iar acum, chiar în agonia de pe urmă, își aduce aminte să poarte de grijă pentru mama Lui văduvă și întristată. Același spirit se va da pe față în fiecare ucenic al Domnului nostru. Aceia care urmează pe Hristos își vor da seama că face parte din religia lor de a respecta pe părinții lor și a le da ajutor. Din inima în care este cultivată iubirea Lui, tatăl și mama nu vor ajunge să nu aibă o îngrijire atentă și iubire duioasă.

Cu uimire vedeau îngerii agonia îngrozitoare a Mintuitorului. Oștile cerului își acovează fața să nu mai vadă scena aceea plină de spaimă. Natura neînsuflețită își arată simpatia față de Făcătorul ei insultat, pe moarte. Soarele refuză de a privi la lucrurile acestea îngrozitoare, Razele lui pline, strălucitoare, luminează pămîntul și miezul zilei, cînd deodată păru că au fost nimicite. Întineric desăvîrșit, ca un vâl de doliu învăluie crucea. „S-a făcut întineric peste întreaga țară, pînă la ceasul al nouălea“. Nu din cauza vreunei alte cauze naturale s-a făcut întinericul acesta gros ca un miez de noapte fără lună și fără stele. Acestea a fost o mărturie miraculoasă dată de Dumnezeu pentru ca credința generațiilor următoare să poată fi întărită.

(Continuare în pag. 12-a)

„ATÎT DE MULT
A IUBIT
DUMNEZEU
LUMEA . . . !“

— GÎNDURI DE ZIUA ÎNVIERII —

Pentru credincios lucrarea Golgotei, lucrarea iubirii supreme, este coroana iubirii descoperite a lui Dumnezeu față de cel păcătos.

Referitor la „însemnătatea“ unică a crucii citim: „Puneți totul într-unul Singur... tot Adevărul, toată Lumina, toată Viața, toată Înțelepciunea, toată Puterea, toată Sfințenia, toată Dragostea întrupată într-unul singur care S-a dat pe Sine pentru cei nedemni de încredere, pentru cei în întuneric, pentru cei morți, pentru cei slabi, pentru cei nesfinți, pentru cei fără de iubire și

Pastor
D. POPA

veți avea o oarecare idee despre ceea ce înseamnă Crucea Domnului Isus Hristos.

În ceea ce privește „măreția unică a scopului“, apostolul Pavel avea următoarele de spus: „El măcar că avea natura divină de la început; totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a făcut pe Sine însuși ca nimic, și a luat un chip de rob. Purtînd asemănarea omenească descoperită

în corp omenesc, S-a smerit și în ascultare a acceptat chiar moartea — moartea pe o cruce“. Filip. 2, 6—9. După traducerea noastră textul acesta sună astfel: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte pe cruce. De

(Continuare în pag. 13-a)

În întunericul acela des se ascundea prezența lui Dumnezeu. El face din întuneric cortul Său, și ascunde slava Sa de ochii oamenilor. Dumnezeu și îngerii Săi erau alături de cruce. Tatăl era împreună cu Fiul Său. Și cu toate acestea prezența Lui nu se descoperea. Dacă slava Lui ar fi strălucit din nor, oricine ar fi privit ar fi fost nimic. Iar în ceasul acela îngrozitor Hristos n-ar fi fost îmbărbătat prin prezența Tatălui Său. El a călcat singur în lin, și dintre oameni nimeni nu era cu El.

Cînd de pe buzele lui Hristos ieși puternicul strigăt: „S-a sfîrșit“ preoții slujeau în templu. Era ora jertfei de seară. Mielul care înfățișa pe Hristos fusese adus pentru a fi junghiat. Imbrăcat în haina lui frumoasă și plină de însemnătate, preotul sta cu cuțitul ridicat, ca Abraam cînd era gata să junghie pe fiul său. Plini de interes oamenii priveau. Dar pămîntul începu să se zguduie și să tremure; deoarece Domnul Însuși Se apropiase. Cu un fișit puternic perdeaua dinăuntru a templului a fost sfîșiată de sus pînă jos de o mină nevăzută, descoperind privirii oamenilor un loc care mai înainte fusese umplut de prezența lui Dumnezeu. În locul acesta locuise sechina. Aici descoperise Dumnezeu slava Sa deasupra tronului milei. Numai marele preot ridica vîlul care despărțea partea aceasta de restul templului. El intra acolo o singură dată pe an pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua aceasta este sfîșiată, în două. Locul prea sfînt din sanctuarul pămîntesc nu mai este sfînt.

(Continuare în pag. 17-a)

aceea, și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume“.

În timp ce este încurajator a ști că Dumnezeu este Atotputernic; în timp ce din punct de vedere spiritual este întăritor a crede că El este Atotcunoscător și știe totul — (trecut, prezent și viitor), totuși, a cunoaște că El este iubire, că fiecare gând pe care El l-a avut vreodată, fiecare faptă pe care El a îndeplinit-o cândva și fiecare plan pe care El l-a conceput vreodată, a fost inspirat de iubire, lucrul acesta însemnează a poseda cel mai profund secret al unei încredere liniștite și biruitoare.

Când noi știm cu siguranță că cineva ne iubește și noi îl iubim, atunci sintem dispuși a face orice lucru, pentru acea persoană, fără întrebări, argumente sau autocompătiri. Așa stau lucrurile și în legăturile noastre cu Dumnezeu. „În dragoste nu există loc pentru frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica“ (1 Ioan 4, 18).

Crucea Golgotei îndepărtează orice îndoieli posibile cu privire la iubirea lui Dumnezeu. Faptul că El a fost binevoitor a muri de o moarte atât de rușinoasă, când El putea foarte bine scăpa de ea; că a fost dispus a suporta calomniile și batjocuri, pe care El nu le merita; că a strigat „iartă-i“ când El putea să-i distrugă pe chinătorii Săi cu o îndreptățită indignare; toate acestea demonstrează o capacitate nelimitată de a iubi. Aici a fost descoperită o dragoste fără li-

mită, o dragoste gata a merge oriunde și oricât pentru a-și împlini scopurile sale, o dragoste care „acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul“ (1 Cor. 13, 7).

În adevăr, cu mult înaintea Golgotei, Dumnezeu a încercat să convingă pe păcătoși de iubirea Lui față de ei.

El a început cu Adam și Eva. A fost vreodată o povestire mai frumoasă a dragostei unui tată pentru copiii Săi, ca aceea a așezării lui Adam și Eva în grădina Edenului?

Când cel rău a intrat prin corupție în acel paradis și a jefuit totul, Dumnezeu a făgăduit că, în căzuta acestei tragedii, grija Sa pentru bunăstarea lor va continua. Șarpelui El i-a zis: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei împunge călcîiul“. Gen. 3, 15. Dragostea Lui va veghea întotdeauna asupra lor.

Mai înainte ca apele potopului să se reverse, tot dragostea a fost aceea care s-a gândit la o corabie, dragostea a fost aceea care a condus pe Noe s-o construiască, și tot dragostea a fost aceea care a păstrat-o pe apele sălbatice și furtunoase.

Dragostea a fost aceea care a zugrăvit primul curcubeu pe nor, cu făgăduința lui că apele niciodată nu vor mai acoperi iarăși pămîntul.

Dragostea a fost aceea care a chemat pe Abraam afară din Ur din Caldeea spre a forma o națiune nouă și temătoare de Dumnezeu. De ce altceva avea Dumnezeu să ducă girjă? De ce altceva avea El să se îngrijească?

Acel rug aprins pe care l-a văzut Moise în pustie a fost aprins atât cu dragoste cât și cu foc. Din mijlocul lui, Dumnezeu chemă pe Moise: Ex. 3, 7. Numai dragostea putea face acest lucru.

Dragostea a fost aceea care a rostit cele zece porunci pe muntele Sinai. Sf. Scriptură ne spune astfel: „Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din Muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, avînd în dreapta Lui focul legii. Da, El iubește popoarele; toți sfinții sînt în mîna Ta. Ei au stat la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale“. Deut. 33, 2—3.

Principala țintă a celor zece porunci a fost aceea de a inspira dragoste: dragoste față de Dumnezeu și dragoste față de om.

Primele patru au fost cuprinse de Moise într-o singură frază scurtă: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“. Deut. 6, 5.

Ultimele șase nu au necesitat decît puține cuvinte spre a le rosti: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“. Lev. 19, 18 u.p. Oricine trebuie să iubească pe cel surd, pe cel orb, pe cel sărac, pe cel cu mintea tulbure,... ca pe sine Lev. 19, 14.15.34.

Din nou și din nou Dumnezeu reamintea poporului Său dragostea Sa pentru ei: „Și numai de părinții tăi S-a alipit Domnul ca să-i iubească; și după ei, pe sămînța lor, pe voi v-a ales El dintre toate popoarele, cum vedeți azi“. Deut. 10, 15

Cu altă ocaziune El mărturisise: „Nu doar pentru că în-

treceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sînteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurămîntul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mîna Lui puternică, și v-a izbăvit din casa robiei, din mîna lui Faraon, împăratul Egiptului. Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și își ține legămîntul și îndurarea pînă la al mîilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui“. Deut. 7. 7—9.

Chiar experiența lui Israel cu Balaam a fost citată ca o dovadă a iubirii pline de grijă a lui Dumnezeu pentru ei. „Dar Domnul, Dumnezeul tău, n-a voit să asculte pe Balaam; și Domnul, Dumnezeul tău, a schimbat blestemul acela în binecuvîntare, pentru că tu ești iubit de Domnul, Dumnezeul tău“. Deut. 23, 5.

Una dintre cele mai frumoase descoperiri a iubirii lui Dumnezeu din Vechiul Testament, se găsește în psalmul 103, unde David spune: „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu Se ceartă fără încetare, și nu ține mînia pe vecie. Nu ne face

după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El“. Ps. 103, 8—11.

Dragostea Sa este la fel ca dragostea unui tată: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El“. Ps. 103, 13.

CRUCEA, cu brațele ei întinse în direcții opuse, spune: „Cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi“. Ps. 103, 11.12.

Cît de departe este? Nimeni nu știe! Și nimeni nu va ști. Aceasta este o distanță infinită. Fraza nu este decît un glorios superlativ al lui Dumnezeu ca să indice măreția mîlei Sale iertătoare.

Înrudită cu aceasta este directa Sa declarație: „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“. Is. 1, 18.

Lucrul acesta implică o minune, dar Dumnezeu este capabil a o înfăptui. Așa după cum spune și profetul Mica: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea, și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mînia pe vecie, ci îi place îndurarea. El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor“. Mica 7, 18.19.

Dragostea Sa este la fel ca a unei mame: „Cum mîngîie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mîngîia Eu; da, veți fi mîngîiați în Ierusalim!“ Is. 66, 13.

Bucuria Sa de seamă stă în iubire. „Domnul mi Se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!“ Ier. 31, 3.

Chiar cînd păcatul a separat poporul de El, Dumnezeu spusese cu o infinită bunătate: „Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta“. Căci pentru lucrarea aceasta a întoarcerii, Domnul Isus „a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru

păcatele norodului; și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți“. Ebr. 2, 17.18.

În consecință, „noi n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului...“ (Ebr. 4, 14.15), căci El „poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Ebr. 7, 25.

Astfel, Dumnezeu a fost iubire. El a fost dragoste în grădina Edenului. El a fost dragoste în arca bătută de furtuna potopului. El a fost dragoste în decursul întregii lor robii; El a fost dragoste în pustiu Sinai; El a fost dragoste în Țara Făgăduită; El a fost dragoste în timpul captivității babiloniene; și El a fost dragoste cînd poporul s-a înapoiat în Ierusalim.

În repetate rînduri dragostea Sa a fost refuzată, ignorată și respinsă, dar ea nu s-a schimbat nici nu s-a împutinat. Ea a rămas asemenea unui rezervor inepuizabil, așteptînd a fi cîndva folosit în toată plinătatea lui.

Și pentru că Dumnezeu a fost dragoste de-a lungul tuturor acelor veacuri și pentru că El este încă dragoste („Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămîne în el“ (1 Ioan 4, 16), în cele din urmă El S-a înveșmîntat într-un trup omenesc și în persoana Fiului Său, a venit ca să trăiască asemenea unui om pe pămînt.

Astfel noi citim: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16. Dumnezeu a văzut că aceasta era singura cale de a scoate pe păcătos din starea în care căzuse; singura cale de a-l aduce înapoi într-o strînsă și iubitoare părtașie cu Făcătorul său.

Păcătosul nu se putea întoarce singur. Lucrul acesta era imposibil, El mersese prea departe. Dumnezeu trebuia să facă aceasta pentru El. El trebuia să primească în El pedeapsa ce o hotărîse pentru păcat. Cunoșcînd toate, El știa, de asemenea, că lucrul acesta

avea să-L ducă la Golgota; dar... fiind iubire, El era dispus să meargă acolo.

Astfel, El a venit pe acest pământ în cea mai tainică și mai glorioasă Întrupare. „Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele lor“, 2 Cor. 5, 19.

A fost o scurtă rămînere, totuși saturată cu dragoste. Tot drumul, de la Nazaret la muntele Măslinilor și de la Ghetsemani la Golgota, El a căutat să convingă pe păcătoși de iubirea Lui nepieritoare pentru ei. Din inima Lui plină de iubire, dragostea izvora într-un izvor continuu de cuvinte și fapte bune și iubitoare. Asemenea Samariteanului milos din propria Sa parabolă, El a legat rănile vrăjmașilor Săi. În mod grațios El ocrotea pe săraci, pe bolnavi și dezmoșteniții soartei.

Cînd El a întîlnit pe cel ce venise să-L întrebă cu privire la obligativitatea vieții spirituale, Biblia ne spune că „Isus văzîndu-l, l-a iubit mult“.

(Marcu 10, 21), „Uitați-vă cît l-a iubit“ exclamară cei prezenți văzînd pe Isus plîngînd din simpatie pentru Maria și Marta la moartea fratelui lor. Dragostea era tema centrală a învățăturilor Sale. Mat. 5, 44.

Ei trebuia să iubească pe Dumnezeu din toată inima lor, cu tot sufletul lor, cu toată mintea lor, cu toată puterea lor și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Mat. 22, 37—39.

„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui“. Ioan 14, 21. El își asigură urmașii că „Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu“. Ioan 16, 27.

El învață pe credincioși să numească pe Dumnezeu „Tată“, care pentru majoritatea dintre ei era o idee nouă. Ei merseră atît de departe de Dumnezeu încît ei îl înfățișau ca fiind închis, crud și inaccesibil. Domnul spuse că Dumnezeu n-a fost și nu este nicidcum astfel, ci în loc de a fi astfel: El este bun, milostiv, plin de grijă și înțelegere. El spuse ucenicilor: „Cînd vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru care ești în ceruri!“ Luca 11, 2.

Completînd descoperirea dragostei lui Dumnezeu, Domnul Isus a mers în cele din urmă la cruce. Acolo, ca Fiu al lui Dumnezeu și ca singurul reprezentant fără de păcat al neamului omenesc, cu natura Sa divină și umană, inseparabil legate, El a oferit un sacrificiu complet, desăvîrșit și atot-suficient, pentru păcatele tuturor celor ce cred.

Astfel a fost plătită vina. Și... „după cum prin neascu-

tarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“. Rom. 5, 19.

Acest sacrificiu nu a fost în nici un sens intenționat spre a îmbuna o zeitate supărată. Mai degrabă era Dumnezeu care Se oferea pe Sine. Așa după cum am spus mai sus „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea... că a dat; iar cuprinderea în această sublimă tranzacție a tuturor celor trei Persoane, a binecuvîntatei Trinități, este descoperită în minunatele cuvinte: „Cu cît mai mult singele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși iertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“ Ebrei 9, 14.

El a fost în adevăr dragostea desăvîrșită, manifestată printr-un act de completă predare și supunere, predarea de bună voie a vieții Sale ca alții să poată trăi.

Cît a costat pe Dumnezeu Tatăl întruparea Domnului Hristos, nu vom ști niciodată. Cît de mult a însemnat pentru Dumnezeu-Fiul a muri pentru neamul omenesc, va rămîne de asemenea o taină. Nici îngerii n-o înțeleg. Ea va fi tema discuțiilor nesfîrșite și a iubirii eterne. 1 Petru 1, 11.12.

Fără îndoială că rezultatele sînt clare.

Dumnezeu, „ne Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5, 21.

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcîndu-Se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atîrnat pe lemn“. Gal. 3, 13.

Astfel a căutat Dumnezeu să facă punte peste prăpastia pe care a făcut-o păcatul. Așa cum scrie apostolul Petru: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu“. 1 Petru 3, 18.

Contemplînd din nou această mare și glorioasă lucrare, acest act sublim și neîntrecut de sacrificiu de sine, rămînem conșternați față de supremul act al iubirii divine.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nemăsurat de mare! Da, în

adevăr. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru glorioasa solie a Golgotei, a acestei iubiri divine. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

GOLGOTA

(Urmare din pag. 12)

Toți sînt cuprinși de groază și de neliniște. Preotul este gata de a junghia victima, dar cuțitul îi cade din mîna fără de puteri, iar mielul scapă. Tipul s-a întîlnit cu antitipul la moartea Fiului lui Dumnezeu. Marea jertfă fusese adusă. Locul către sfînta sfintelor era descoperit. Pentru noi toți se pregătește o cale nouă și nepieritoare. Oamenii păcătoși, plini de durere nu mai au nevoie să aștepte venirea marelui preot. De aici înainte Mîntuitorul urma să officieze ca preot și mijlocitor în cerul cerurilor. Părea că o voce puternică spusese închinătorilor: S-a sfîrșit cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit potrivit cuvîntului Său: „Iată Eu vin (în volumul cărții este scris despre Mine), să fac voia Ta, Dumnezeule“. „A intrat, odată pentru totdeauna în Locul prea sfînt, ... cu însuși sîngele Său, după ce a căpătat o rîscumpărare veșnică“ pentru noi.

Ș
T
I
A
T
I
C
A
?

... atunci cind Pămîntul se cutremură sub ocean, unde le propagat în masa lichidă lo- vesc în suprafața apei, provo- cînd pe bordul vaselor șocuri care fac uneori echipajele să creadă că vasul s-a lovit de o stîncă?

... fenomenele meteorologice de la polul sud sînt asemănă- toare celor din perioadele gla- ciale? Termometrul rămîne în timpul iernii sub minus 50 gra- de, iar uneori atinge minus 70 grade. Vara, temperatura me- die este de minus 20 grade?

... păsările migratoare care călătoresc în timpul nopții se orientează după stele? Un stol de pitulici lăsate în libertate sub cerul „artificial“ al unui planetariu au zburat după di- recția pe care le-o indicau „ste- lele“, a căror poziție era schim- bată după voință?

... eschimoșii încrucîșează din cînd în cînd ciîni de sănii cu lupii pentru a sporî rezis- tența harnicelor animale de tracțiune?

... există peste 15.000 de specii de orhidee cunoscute, și nici una nu seamănă cu alta? Ele diferă atît prin formă și culoare, cît și prin miros, care poate fi asemănător cu cel de violetă, crin sau cu miasmele cărnii intrate în putrefacție?

... bufnița polară incalcă tradiția creată de semenele ei, vînd în timpul zilei? Proba- bil că n-ar avea nimic împo- trivă să respecte „programul de lucru“ bine stabilit al păsă- rilor de noapte, dar la poli șase din cele douăsprezece luni ale anului este zi permanentă?

... sinzul negru este o plantă exotică, cu frunzele verzi, care crește și în grădina Cișmigiu și care înflorește regulat în lu- na februarie, chiar dacă tempe- ratura este de —30 de grade?

... albina are niște fălci atît de puternice, încît este în sta- re să-și taie drum cu ele cînd este închisă într-o cutie de car- ton?

— Un grup de ingineri din Lenin- grad au reușit să fabrice o hîrtie care nu arde, nu suge apa și în plus rezistă la acțiunea acizilor. Pentru producerea acestei hîrtii se folosește ca materie primă, bumba- cul, azbestul și fibrele de sticlă. Datorită calităților sale, hîrtia poate fi întrebuințată în industria electro- tehnică, precum și în alte ramuri de producție.

— Se știe că pinguinilor nu le îngheață picioarele, deși își petrec

„DE ICI,

DE COLO“.

o bună parte din timp stînd, mer- gînd sau dormind pe picioarele lor „goale“ la o temperatură de minus 50 de grade. Un zoolog din Noua Zeelandă a găsit explicația acestui fapt. Intre arterele și venele pin- guinului — explică zoologul — e- xistă legături care reproduc șurt- circuitule, făcînd singele să curgă rapid în picioare. În afară de aceasta, tălpile pinguinului nefînd netede, piciorul nu vine în contact pe toată suprafața lui cu terenul.

(Urmare din pag. 6-a)

lasă. Sînt gata să fie învățatori, pastori și în special doctrinari. Nici un raționament sau logică sănătoasă nu-i va putea determina să înțeleagă contrariul.

În sînul familiei, un astfel de ins e o nenorocire pentru cei din jurul lui; iar în biserică e o povară și un motiv de multe tulburări prin atitudinea sa. Minteia lui refuză să recunoască nedreptatea hotărîrilor și atitudinii sale, deși nu e în stare să dovedească ceea ce e vrea.

Apostolul Petru prin energia, curajul și intervențiile lui ar părea un încapăținat și un exemplu de imitat prin dîrzenia lui și totuși era ușor de înduplecat. Să-l urmărim într-o astfel de situație. „A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: 'Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?' Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea'. Petru I-a zis: 'Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!' Isus i-a răspuns: 'Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine'. 'Doamne', I-a zis Simon Petru, 'nu numai picioarele, dar și mîinile și capul!' Isus i-a zis: 'Cine s-a scaldat, n'are trebuință să-și spele decît picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sînteți curați, dar nu toți'". Ioan 13, 6—10. Petru nu s-a supărat că Domnul Isus i-a spus: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea". Din contră, el cedează, nu mai pune nici o întrebare și se supune voinței Domnului, solicitîndu-L să-i spele „nu numai picioarele, dar și mîinile și capul".

Aceasta e poziția adevăratului credincios, care dorește să fie un urmaș al lui Hristos și care dorește să-și formeze un caracter demn de El.

Pastor :
A. BĂLAN

APOSTOLUL PAVEL ȘI TIMOTEI

*I*n primul secol al erei creștine, Asia Mică era una din regiunile foarte populate ale globului. Era presărată cu sute de șate și cetăți. În provincia Licaoniei exista un orașel numit Listra. Majoritatea locuitorilor erau greci. Se găseau în Listra și cîțiva iudei, care, din cauză că erau puțini, n-aveau sinagogă. Grecii din Listra, ca toate popoarele politeiste se închinau zeilor. Jupiter și Mercur erau adorați în mod deosebit. Jupiter avea un templu chiar la poarta cetății. Odată cu răspîndirea creștinismului, învățătura lui Isus Hristos a ajuns și în Listra. Apostolul Pavel și Barnaba sînt aceia care, în cea dintîi călătorie a lui Pavel, au întemeiat comunitatea creștină în această cetate. Printre cei care au primit creștinismul se număra o văduvă cu numele Eunice, fiul acesteia Timotei și Lois, bunica din partea mamei acestuia din urmă.

Eunice, mama lui Timotei, era o evreică credincioasă, care, murindu-i soțul, a rămas văduvă de timpuriu. Femeie devotată, ea nu s-a mai căsătorit, ci și-a consacrat restul vieții sale creșterii și educării fiului ei. De la mama sa Eunice, și de la bunica sa Lois, Timotei și-a însușit nu numai deprinderi frumoase, ci și o „credință neprefăcută" cum zice apostolul Pavel. Timotei s-a îndelnicit cu studiul și aprofundarea Sfințelor Scripturi ale Vechiului Testament, din care cauză apostolul Pavel nu pregeta să-l laude spunîndu-i: „...cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea ce duce la mîntuire".

Cu ocazia celei de a doua călătorie a sa, apostolul Pavel s-a oprit din nou în Listra. Trecuseră cîțiva ani de cînd Timotei primise credința creștină. În tot acest răstimp purtarea lui a fost exemplară; neîntrerupt a dat dovezi de seriozitate și credincioșie. Autorul inspirat al cărții „Faptele Apostolilor" spune că „frații din Listra și Iconia îl vorbeau de bine".

Față cu aceste referințe, apostolul Pavel, venind a doua oară în Listra, însoțit de Sila, îl ia cu el pe Timotei. De aici înainte Timotei devine cel mai intim prieten și colaborator al apostolului Pavel, căruia îi va fi de mult folos în pelerinările sale. Devotamentul lui Timotei se dovedește fără margini tot timpul. La acest devotament face aluzie apostolul Pavel cînd scrie Filipenilor aceste cuvinte:

„Nădăjduiesc în Domnul Isus, să vă trimit în curînd pe

Timotei... căci n-am pe nimeni care să-mi împărtășească simțirile ca el, și să se îngrijească într-adevăr de starea voastră... Știți rîvna lui încercată cum ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine“.

Timotei este de admirat pentru devotamentul care l-a dat pe față. Aceasta cu atît mai mult cu cît el nu se bucura de o sănătate ireproșabilă; suferea de o boală de stomac, la care făcea referire apostolul Pavel în cea dintîi epistolă a sa către Timotei, capitolul 5, versetul 23.

Timotei a însoțit pe Pavel în cele mai multe din călătoriile sale. Singur sau însoțit de Pavel, Sila sau alții, a făcut o apreciable lucrare. Cu Pavel și cu Sila a fost în Troia, Filipi, Berea, Atena, Tesalonic și Corint. Singur sau cu alții a cunoscut Macedonia, Roma și în cele din urmă Efesul. A avut mult de suferit și multe neplăceri. După cum arată raportul biblic a fost chiar și întemnițat. La aceasta face referire apostolul Pavel în epistola sa către Evrei cînd zice: „Să știți că fratelui Timotei i

s-a dat drumul. Dacă vine curînd, voi veni împreună cu el să vă văd“ (Evrei 13, 23).

Cu prilejul primei întemnițări a lui Pavel (pe la anul 63 al erei noastre) Timotei se găsea și el cu Pavel la Roma. Numele lui se găsește alături de acela al lui Pavel, pe epistolele I și II Tesaloniceni, II Corinteni, Filipeni și Coloseni; toate scrise din Roma cu acea ocazie. În cele din urmă, Pavel fiind achitat a părăsit Roma. Cu el deodată a plecat și Timotei, dacă nu cumva părăsise Roma ceva mai înainte.

După ce Pavel a părăsit Roma, a plecat la Efes și acolo a rînduit pe Timotei ca episcop (prezbiter) al Bisericii. Aici în Efes, și-a petrecut Timotei ultimii ani ai vieții sale. Tot aici a primit el cele două epistole pe care i le adresează apostolul Pavel și pe care le avem în Noul Testament.

Prietenia și colaborarea dintre Timotei și Pavel au fost ideale. „Pavel și Timotei erau legați unul de altul printr-o simpatie neobișnuit de adîncă și puternică. Dintr-un început, Timotei participase la ostenețile și suferințele lui Pavel și prietenia acestor doi devenise din ce în ce mai puternică, mai profundă, mai sfîntă, pînă ce Timotei deveni pentru bătrînul apostol, de-acum istovit de muncă, ceea ce un fiu poate fi pentru un tată iubit și onorat“.

„Pavel iubea pe Timotei ca pe adevăratul său copil în credință. Marele apostol lăsa adesea pe tînărul ucenic să-și dea părerea, întrebîndu-l cu privire la istoria biblică și în timp ce ei călătoreau din loc în loc, el îl instruia cu îngrijire cum să lucreze. Pavel și Sila căutau în tot timpul cît erau împreună, ca să adînceas-

că în Timotei și mai mult impresia pe care acesta o primise deja despre natura sfîntă și serioasă a lucrării lor. În lucrarea sa, Timotei cerea întotdeauna sfaturi și îndrumări de la Pavel. El nu lucra după inspirații momentane, ci chibzuia și medita în liniște, cerînd totdeauna sfatul bătrînului și încercatului apostol. Astfel Spiritul Sfînt găsi într-insul un bărbat care se lăsă a fi transformat ca un templu al prezenței Sale divine“.

Așa cum am amintit mai sus, Timotei și-a petrecut ultimii ani ai vieții sale în Efes, unde se găsea o înfloritoare comunitate creștină ale cărei baze fuseseră puse de apostolul Pavel. După Antiohia Siriei, comunitatea din Efes era cea mai mare comunitate creștină.

Cel mai mare centru cultural și comercial al Asiei Mici din vremea aceea, Efesul era în același timp un puternic centru religios. Locuitorii Efesului, în majoritate greci, erau mîndri de faima cetății lor. Aceasta cu atît mai mult cu cît în marele templu al Dianei se găsea o icoană a Dianei despre care ei credeau că a căzut din cer. Ca toți politeiștii, locuitorii Efesului, cu excepția iudeilor, se închinau la diferite zeități. Principala lor zeităte era Diana sau Artemis, zeița lunii și a vîntoarei. Templul Dianei din Efes se număra în antichitate printre cele șapte minuni ale lumii. Fusese clădit cu 220 de ani mai înainte și era într-adevăr o construcție monumentală. Zidită din cea mai curată marmoră, clădirea aceasta a-

vea 133 m lungime și 69 m lățime. Ceea ce se cuvine să se mai arate este că avea 128 de coloane de 19 m înălțime fiecare, dintre care 36 erau șlefuite. În mijlocul templului, se găsea un dulap în care era icoana Dianei despre care, așa cum am amintit mai sus, se credea a fi căzută din cer.

Efesul avea și instituții culturale în vremea aceea. Între acestea se pot aminti Teatrul și Școala de retorică a lui Tiran.

O dată pe an avea loc în Efes serbări deosebite în onoarea zeiței Diana. Acestea atrăgeau o mare mulțime de lume din toate părțile provinciei. În cursul acelor zile se făceau serbări însoțite de cea mai mare pompă și fast.

În Efes se dezvoltase un comerț foarte întins și aducător de câștig, cu templulețe și icoane, care era modelate după templul și chipul Dianei.

Așa este descris orașul în care Timotei și-a desfășurat activitatea în ultimii ani ai vieții sale.

Sfârșitul lui Timotei nu ne este înfățișat de raportul biblic, cum de altfel nu ne este înfățișat nici sfârșitul lui Petru și Pavel.

Izvoarele istorice ne arată însă că Timotei a suferit moarte de martir în Efes pe la anul 97 al erei noastre pe timpul împăratului Nerva. După aceste izvoare, el și-a încheiat viața cu ocazia unei sărbători anuale dedicate Dianei. În timpul acestei sărbători, participanții umblau mascați și purtau în procesiune idoli. Timotei, văzînd idolatria

ce stăpînea pe Efeseni, a ridicat cuvîntare de împotrivire contra nebuniei lor. Aceștia s-au repezit la el și au început să-l bată cu ciomege și să-l împoște cu pietre. Cu mare greutate au izbutit cîțiva creș-

tini să-l scoată din miinile lor și să-l ducă afară din cetate, pe un deal din apropiere, unde a și murit. Era aceasta în anul 97 al erei noastre.

IONEL BASTON

PRIMAVARA

Frumoasă-ncintătoare,
E-o caldă zi de mai,
Căci vezi în jur natura
Schimbată-n colț de rai.

Cîmpia, grădinița,
Și codrul înfrunzit
Zimbesc oricui — și omul
Se simte fericit.

În crîngul plin de cuiburi,
Al păsărilor cor
Slăvește fără preget
Pe-al lumii Creator.

Pe pajiștea-nverzită,
Pasc turme de mioare
În timp ce mieii-n preajmă
Se-ntrec zburdînd la soare.

A pomilor frumoasă,
Imaculată floare
Îi înveșmîntă astăzi
În straie de sărbătoare.

Fă, Doamne, s-avem și noi
Imaculat veșmînt,
Să fim curați în toate,
În fapte și-n cuvînt.

ANDREI THOMAS

„ISUS HRISTOS“

— P O R T R E T —

Identificându-Se cu cei pe care venise să-i răscumpere, Domnul Isus Hristos a fost printre frații Săi, Cel mai înțelept, dezinteresat și modest, Cel mai curat, milos și compătitor, Cel mai smerit și binevoitor.

El a trăit cu adevărat în mijlocul poporului Său ca fiind Omul ideal, Omul model, Omul desăvârșit, Cel care a manifestat în decursul vieții Sale, în condițiile vieții de atunci toate virtuțile morale și spirituale în cel mai înalt grad.

Viața lui Isus pe pământ nu numai că a decurs în mod normal, ci prin ea s-a realizat adevăratul Model, Mijlocitor între păcătos și Dumnezeu, reali-

„Tu ești Cel mai frumos dintre oameni“. Ps. 45, 2 p.p.

zind în orice clipă și împrejurare idealul contopirii divinității cu natura omenească.

Cum arăta Domnul Hristos?

În această privință Evanghelia tace, nefiind dedicat un capitol special și nici o relatare concretă asupra acestei probleme. Cîteva pasaje, lasă să se întrevadă o structură care nu se deosebea de a celorlalți contemporani. În iesle ca prunc; în Nazaret ca copil; pînă la maturitate și apoi trei ani și jumătate în mijlocul poporului Său cu o lucrare precisă, marcată la început de bottez și sfîrșită pe Golgota; iată cîteva din descrierile ce ne pre-

zintă sumar, ceva despre viața Domnului Hristos.

Măreția Domnului Isus Hristos sta însă, în frumusețea caracterului Său.

Pe cît este de simplu tabloul copilăriei Sale (încît îl găsim redat în două versete din Luca 2, 39—40), pe atît este de minunat. Iată cum îl prezintă pana inspirată:

„Mintea Lui era vie și pătrunzătoare, avînd o putere de gîndire și o înțelepciune, care trecea dincolo de vîrsta Lui. Cu toate acestea, caracterul Lui era minunat de bine cum-pănit“.

„Purtarea lui Isus în copilărie era foarte atrăgătoare. Mîinile Lui erau gata să dea ajutor și să servească pe oricine. Sufletul Lui era stăpînit de o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura, și o iubire pentru adevăr, care niciodată n-ar fi sacrificat cinstea. Tare ca stîncă în ce privește principiile, viața Lui se revarsă în valuri pline de iubire și de o neegoistă curtenie“.

„El atrăgea iubirea tuturor, arătîndu-Se în stare de a iubi pe toți“.

„O singură țintă a avut în viață, și anume a trăi pentru a face pe alții fericiți“.

„Satana era neobosit în străduințele sale, de a birui... și nu lăsa mijloc neîntrebuințat pentru a amăgi pe Isus. Nu va fi copil de om care să fie

chemat la o viață sfîntă și să se zbată cu atîtea ispite cum a avut Mîntuitorul. Era tot așa de desăvîrșit și minuțios ca lucrător, cum era desăvîrșit în caracter. Prin pilda Sa ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim activi, și că lucrarea noastră trebuie să fie făcută exact și desăvîrșit. Isus nu se da înapoi de la griji și răspunderi cum fac mulți, care își dau numele că sînt urmași ai Lui. Isus se ferea de îngîmfare. El n-a învățat în școlile sinagogilor; cel dintîi învățator omenesc i-a fost mama. Din gura ei și din scrierile profeților a învățat lucrurile dumnezeiești. Cunoașterea Lui adîncă în ale Scripturilor arată cîtă stăruință pusese în copilărie și tinerețe pentru a cerceta Cuvîntul lui Dumnezeu“.

„Isus căuta să fie plăcut celor cu care venea în contact. El ajuta pe toți aceia care aveau nevoie de ajutor. De multe ori se lăsa nemîncat ca să ajute. El avea tact; El căuta pe oameni și-i încuraja; mîngîia pe suferinzi. Cînd alții îl amenințau, El făcea din Scriptură călăuză Sa. Isus iubea pe frații Săi și întotdeauna se purta cu iubire față de ei“.

„Modest a lucrat pentru oameni din cea mai fragedă copilărie, și credincios a mers singur, urmărind ținta Sa cu nemaivăzută stăruință. El făcea lucrul Său, lucru de a fi Lumina Lumii. El nu a chemat ispita. Ducînd povara grea a păcatelor lumii, Hristos a biruit ispita, pofta, iubirea de lume și dorința după strălucire. Nimic n-avem noi de dus, pe care să nu-l fi îndurat El. Nici o ființă omenească nu va fi chemată să îndure ceea ce El a suportat“.

„El nu ura decît un singur lucru pe lumea aceasta: păcatul. Viața lui Isus condamna răul. Era plin de cinste, răbdare și bunătate. La fiecare ispită El avea un răspuns: 'Stă scris'. Rareori muștra vreo faptă rea a fraților Săi, dar avea întotdeauna un cuvînt de la Dumnezeu. El nu se lua cu nimeni la ceartă și cu toate acestea, oricine avea de învățat ceva de la El. El avea înfățișarea unei persoane consacrate pentru ceva deosebit. Clipele Lui de fericire erau atunci cînd se găsea singur împreună cu Dumnezeu și cu natura“.

„Viața lui Isus s-a deosebit prin respectul și iubirea arătate față de mama Lui“.

„În El nu se găsea nimic care să răspundă la sofistările lui Satana. El nu s-a lăsat ademenit de păcat; nici chiar

printr-un gând nu s-a supus ispitelor“.

„În lume s-a arătat pentru ca prin binecuvântările Lui să sfințească legăturile pe care oamenii le încheie în viață“.

„El n-a îngăduit risipa, și viața Lui n-a fost lovită nici de umbra ușurinței“.

„Privind la Hristos, ei vedeau cum dumnezeirea străfulgeră prin vălul corpului omenesc.

Domnul cerului stătea în fața lor cu o grozavă putere de a citi în suflete. Când vorbea, vocea Lui clară și răsunătoare, era auzită cum lovea cu ecou arcadele templului, sau pierzindu-se departe pe colinele dealurilor, în întinsul câmpiei, sau pe luciul albastru al lacului“.

„Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de

mînjitura păcatului, de pornirile egoiste și de obiceiurile care strică sufletul“.

„În Isus puterile morale erau așa de bine cumpănite că nici una nu se ridica mai presus, nici una nu trecea la exces“.

„Întotdeauna plin de zel, era veșnic calm și stăpîn pe Sine“.

IONESCU C. MIHAIL

PRIMĂVARA

După cumplita iarnă cu pletele-argintii
Cu-al ei cojoc de gheață întins peste câmpii,
Venit-a de departe pe aripi de zefir
O tinără copilă, un gingaș musafir.

O cheamă Primăvara; veșmîntu-i de lumină,
Privindu-l, chiar posacul la față se-nsenină.
Prezența ei renaște la viață toată firea,
Prin gingașul ei farmec încintă omenirea.

Ogoarele-nfrățite se-ntind cît vezi în zare;
Acum au haină nouă prin colectivizare,
Au aruncat în urmă cel peticit veșmînt
Cusut în sărăcie cu haturi rînd pe rînd.

În curte pușorii cu puful gălbeor,
Tot ciugulesc intruna urmînd pe mama lor.
O veche cunoștință din anii ce-au trecut
Cu hărnicie-și drege culcușul ei de lut.

Pe cerul cel albastru bogat scăldat în soare
Se profilează-n unghiuri șiraguri de cocoare;
Deasupra-mi în tăcere în circuit domol
În semn de salutare cinci berze fac ocol.

Natura clocotește de viață, e ca-n vis,
E bucurie, cîntec, e colț de Paradis.
Iar inima tresaltă, fiori prin ea străbat,
Mă simt de cer aproape, de cerul cel curat.

GEANTĂ ION

Curierul
ADVENTIST

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA
BUCUREȘTI, STR. MITROP. GHEN PETRESCU 116